

[H. Chr. Petersen.]

5 Maaneder Sygekassekontingent, 5 Kr. 12 Øre pr. Maaned. Saaledes er Moralen hos den Mand, saaledes udvikler den sig. — En anden Mand, som har en Ejendom til en Ejendomsskyld af 20 000 Kr. og med Prioriteter paa 12 000 Kr. — Ejendommen giver et Overskud paa 1 000 Kr. —, har udbetalt sig selv 128 Kr. for meget i Krisehjælp — han maa være i Spidsen for en eller anden Forening. Denne uberettigede Krisehjælp har han henvendt sig til Kommunen om at betale.

Saaledes kunde jeg blive ved; jeg har mange Eksempler, som jeg dog ikke vil trætte Tinget med. Men der er dog endnu et Eksempel, som jeg synes, jeg lige vil nævne her: en Husbestyrerinde har en Formue paa 5 000 Kr. i Sparekassen og 11 000 Kr. i Kreditforeningsobligationer; hun søger fortsat Sygehjælp til Badebehandling! Saaledes ser man paa, hvorledes det offentlige skal betale. (*Socialministeren* [Steincke]: Skal betale. — Der er intet af de Tilfælde, hvor de skal have noget). De har naturligvis faaet Afslag, men de Folk ser saaledes paa det, at de er berettigede til at henvende sig til Socialkontorerne. Det er Moralen, jeg peger paa, højtærede Socialminister, og man kommer ikke uden om, at den spiller en vigtig Rolle i dette Spørgsmaal.

Man taler saa meget om, at man ingen Folk kan faa paa Landet. Det er almindeligt, at unge Mennesker faar 20 Kr. hver fjortende Dag i kontant Hjælp. Men saa findes der i Byerne — i hvert Fald i de store Byer — Bispisningsanstalter, hvor de kan faa hele deres Underhold, saa de har omtrent de 20 Kr. til Hjælp til Cigaretter og andre Behageligheder. Maa jeg spørge, hvorledes man skal faa disse Folk til at gaa ud paa Landet for at faa noget at bestille. Jeg spørger, for de kan slet ikke tjene det paa Landet, de faar i Understøttelse. Det glædede mig naturligvis at høre, at den højtærede Minister var indforstaaet med, at Indflytningsreglerne skulde undersøges og maaske forandres. Man maa have Lov til at sige, at det er lidt sent. Jeg nævnte det bl. a. ved Finanslovens første Behandling. Det, jeg gik ind for dengang, var: Lad os faa disse Bestemmelser lavet om, for der sker en voldsom Omvæltning. Jeg husker godt, hvad der blev svaret af den højtærede Minister, nemlig at det vilde han ikke, for det var Stavnsbaand. Ja, kald det, hvad De vil, men jeg kalder det i alt Fald ud i det blaa, at Folk kan flytte og straks derefter melde sig og faa Understøttelse der,

hvor de flytter hen. Det er forkert, og det kan ikke gaa. (*Socialministeren* [Steincke]: Det har de jo altid kunnet).

Jeg har været inde paa disse Ting, fordi Moralen ødelægges. Det er ogsaa en Kendsgerning, at forskellige Socialkontorer Landet over har maattet anlægge Sag mod mange, som har været bedrageriske over for Kontorerne, og rundt omkring ligger Sagerne nu og venter paa Domsafsigelse. Ligeledes modtager Socialkontorerne, efter hvad jeg har hørt, anonyme Breve, som fortæller, at den og den har søgt og faaet Hjælp, fordi der ikke er undersøgt tilstrækkeligt, men at vedkommende slet ikke trænger til Hjælp. Anonyme Breve behøver man selvfølgelig ikke at tage Hensyn til, men naar de fremkommer i store Mængder, tyder det paa, at der maa være noget galt.

Saa er der Spørgsmaalet om Nødhjælpsarbejder. I den Henseende er det forkert, at saafremt en Kommune holder sig fri af sociale Udgifter ved at give Arbejde, skal den alligevel betale. Det Spørgsmaal bør ogsaa undersøges, og der bør gøres Forandringer.

Jeg kan ikke nægte, at jeg, som jeg udtalte før, frygter for denne Lovs Virkninger ud i Fremtiden, saa meget mere som den højtærede Socialminister i sin Tid ved Lovforslagets Fremsættelse lovede, at Odense Kommune vilde faa en Besparelse af 250 000 Kr. Der vil blive i hvert Fald mindst 500 000 Kr.s Merudgift. Der har været en Merudgift paa 270 000 Kr. i et halvt Aar eller 540 000 Kr. for et helt Aar i Stedet for, som det blev lovet os, 250 000 Kr.s Besparelse. Saaledes er der regnet ved Socialreformen!

Refusionsreglerne er nu indrettet paa den snedige Maade, at de Kommuner, som har økonomiseret og sparet og ikke fumlet som andre Kommuner, skal straffes, fordi de er lidt mere velhavende end de andre. Det nytter ikke, at man i mange Kommuner har økonomiseret saaledes, at Borgerne kunde slippe med en lav Skat og derved skabe Virksomhed og Velstand. Nu skal der Enhed til, siger man. I dette Tilfælde tænker jeg ikke alene paa Socialreformen; jeg ser, at den højtærede Indenrigsminister — maa jeg have Lov til et kort Citat — ved Købstadmødet har udtalt: En hel Del af Kritikken har sin Aarsag i, at man stadig gaar ud fra, at de enkelte Kommuner er en økonomisk Enhed for sig. Det er den gamle Opfattelse, man maa vænne sig til at komme bort fra. Der er gjort et Skridt ved Socialreformen, og vi gaar videre ved den mellemkommunale Be-